

Goede morgen,

Het buddieschap dat we in Vonkel aanbieden is alleen voor mensen die met een euthanasie-procedure bezig zijn, of waarvan de procedure afgerond is maar waarvan de uitvoering nog even "on hold" gezet is en die onvoldoende ondersteuning in hun omgeving hebben.

De situatie die ik hier naar voor breng was er een van uitzonderlijk hoge intensiteit.

Na een heel ellendige jeugd, lange verblijven in psychiatrische ziekenhuizen, afgewisseld met een paar pogingen om alleen te wonen in een appartement om te merken dat ook dat niet lukte, kwam Ann in een PVT (Psychisch Verzorgings Tehuis) terecht. Een PVT is een woonplaats die begeleiding en gespecialiseerde behandeling biedt aan personen met een langdurige en gestabiliseerde psychiatrische kwetsbaarheid. Ann hoopte daar een eigen stekje te hebben en materieel was daarvoor alles aanwezig. Ze had een mooie studio, ze had het gezellig gemaakt en iemand die er voor het eerst kwam kreeg de indruk van een aangename woning. Maar zij kon er zich helemaal niet thuis voelen en haar lijden werd zo mogelijk nog intenser. Zij had helemaal geen familie, had het moeilijk om contacten te leggen en was extreem eenzaam. Zij begon informatie te zoeken over euthanasie, vroeg Vonkel om een huisbezoek. Kort daarop vroeg ze in Vonkel meer hulp en ik werd haar buddy. Ann was een verstandige vrouw van 48 jaar met heel veel interesses. Ze las veel, hield van kunst.

Vaak doolde ze door Gent en ook onze samenkomsten hadden ook nooit in de PVT plaats.

We gingen samen lekkere capucino drinken want daar kon ze echt van genieten. Aanvankelijk hadden we om de twee weken een ontmoeting. Ze had aangegeven dat zij de regie van de contacten zelf in de hand zou hebben en daar heb ik mij altijd aan gehouden.

We hadden diepgaande gesprekken over alle mogelijke onderwerpen maar vooral over de zin van het leven en al gauw werd het aantal contacten groter. Ze kreeg vertrouwen en ik merkte dat ze, telkens de wanhoop haar overmande en ze in een crisis terechtkwam na een paar uur praten rustig werd.

Een euthanasie-procedure werd opgestart. We gingen samen op zoek naar alle mogelijke bezigheden die haar leven nog enige kwaliteit zouden kunnen bieden. Maar haar energie was op. Ik informeerde haar over de herstelgroep die op dat moment bij ons in Vonkel doorging en ze nam daaraan deel. Maar een van haar problemen was dat ze niet kon functioneren in een groep, waar ze nog eenzamer was dan als ze alleen was en na één keer hield ze daarmee op. Gaandeweg begon ze haar dood voor te bereiden. We gingen samen naar een

begrafenisondernemer, naar de bank, de mutualiteit en gedurende de twee maanden dat ze daar mee bezig was voelde ze zich merkwaardig goed. Zo goed zelfs dat ze, toen de procedure afgerond was, voorlopig toch voor het leven koos en de uitvoering van de euthanasie "on hold" zette. Ze wilde weer iets gaan doen, naar een dagcentrum gaan en zich bezig houden met haar hobby's en ik hielp haar de stappen daarvoor te zetten. Maar andermaal lukte het niet om haar plannen gerealiseerd te krijgen. Ann is daarop andermaal ingestort en er volgde een helse periode. Ze besliste om door te gaan met de euthanasie. Ik was bijna dagelijks bij haar om haar te begeleiden naar een waardige dood. Ze is nog 3 maand zeer intens bezig geweest met het organiseren van haar uitvaart, tot in alle details, waarbij ik haar bij elke stap heb bijgestaan. Gelukkig was het contact met de begrafenisondernemer buitengewoon goed. Met veel empathie en ongelooflijk veel geduld hielp hij haar om al haar wensente realiseren. En weer voelde ze zich in die periode goed.

Nooit vergeet ik enkele van haar uitspraken:

- Raar, als ik met de dood bezig ben, voel ik mij gelukkig, maar niets wat met het leven te maken heeft lukt mij, nochtans houd ik van het leven maar dit leven kan ik niet aan.

- Ik heb in mijn hele leven geen enkel feestje meegemaakt, maar mijn uitvaartplechtigheid moet perfect zijn, ook al ben ik er zelf niet bij.

Gevoelsmatig begreep ik haar helemaal, hoe jammer het ook was, in het leven was duidelijk voor Ann geen plaats.

Ann is heel sereen en rustig gegaan op de dag die ze gekozen had.

Ik mocht er bij zijn en op dat moment was ze eindelijk gelukkig.

Ik kon meegaan in haar gevoel van bevrijding en gun haar de rust.

Ik wil eindigen met de bedenking dat buddieschap altijd verrijkend is, het is ook altijd anders, en men moet de eigen grenzen altijd blijven bewaken, maar het is mooi als het eindigt met

"Met bijzondere dank aan mijn buddy. Aldoor voelde ik me in mijn lijden erkend en gedragen".

Maar het blijft moeilijk te moeten toegeven dat voor een aantal mensen alleen een goede dood het enige antwoord is.